

Descriptors

Miquel Aguirre Oliveras (Banyoles, 1964) és escriptor i periodista. La seva última novel·la, *Els morts no parlen*, (Llibres del Delicte, 2015) ha estat guardonada el 2016 amb el X Premi Setè Cel de Salt.

Territori de confort

Que ningú pensi que jo escric sobre Banyoles per una qüestió de militància, de compromís o de dèries per l'estil. Ho faig per no moure'm del deliciós territori de confort. Quan sento algú pronunciar aquella frase fastigosa «havia de sortir del meu territori de confort» de seguit penso que es tracta d'un cretí, o pitjor encara, d'un kamikaze nociu que mereix ser vigilat pels serveis secrets. L'escriptura ja és una activitat prou desagradable com per, a més a més, creure que s'ha d'exercir des d'un lloc incòmode, aspre o, senzillament, nociu per a la integritat. L'escriptor cobra poc, o res, i a vegades és fàcil que perdi diners fent el que fa. L'escriptor és també un tipus que ha de treballar en altres feines i que a més es posa a es-

criure a hores intempestives, quan la resta de la gent dorm o es decanta per tota mena de rutines més o menys plaents. Per al comú dels mortals, l'escriptor a seques —no s'ha de confondre amb l'actor que escriu, o el futbolista que treu llibres, o el presentador de televisió que fa novel·les— és un tipus que té una consideració social similar a la del col·leccionista de cromos de la Heidi, és a dir, una persona amb afeccions estranyes i altament sospitoses. Amb tot això, demanar a l'escriptor que se sacrifiqui, que surti del territori de confort, i que es documenti, i que viatgi, i que investigui, ja em sembla un abús intolerable. Per què perdre el temps i la vista en arxius quan es poden escoltar històries sensacionals prop de casa? Per què viatjar a llocs remots quan es

Per al comú dels mortals, l'escriptor a seques és un tipus que té una consideració social similar a la del col·leccionista de cromos de la Heidi

> **Il·lustracions:** **Tavi Alguero**, il·lustrador de formació eminentment autodidacta que es professionalitza convertint la seva principal afició —amb un alt grau de vocació— en professió. Es mou en diferents àmbits artístics i de creació, i mostra sempre un estil propi, tant de traç com de concepte. Il·lustra contes i d'altres publicacions, crea dibuixos personalitzats, acudits en premsa, figures en volum de grans dimensions i dedica una part important del dia a dia a la docència extraescolar en el camp de la il·lustració i del còmic.

TAVI ALGUERO

té a quatre passes un paisatge com el de Banyoles i comarca, que ho té tot, que és un compendi d'excessos però també és un catàleg farcit d'espais pintorescos i delicats? Per què escriure de països remots, podent escriure de llocs on he respirat, apamat, suat o trepitjat? Per què documentar-me sobre personatges històrics quan tinc, al cantó de casa, gent extraordinària capaç de protagonitzar les narracions més salvatges o les comèdies amb l'àcid més corrosiu? I per què anar a la recerca d'arguments quan els arguments floten en l'atmosfera del meu país, embolicats per bravada d'allioli o del baf de patxada d'un caliquenyo? Què millor per a un escriptor que asseure's a esmorzar sense pensar en arguments, estructures, fulls en blanc i al-

tres noses i demanar un bon plat de pota i tripa. I mentre es va mastegant, parar l'orella i, a la taula del costat, invariablement, hi trobarem un parell de protagonistes que s'explicaran algunes autèntiques animalades. Ja està, no cal res més, no perdre cap detall del relat, tenir prou memòria com per arribar a casa i repicar-la de dalt a baix. I això sí, haver pres nota de quatre bagatel·les relacionades amb l'aspecte dels personatges, l'ambient de l'hostal i la carretera que ens ha portat des de la pota i tripa fins a casa. Des del món exterior fins al nostre territori de confort. La resta, senyors meus, és un barret de rialles. I tal dia farà un any.

MIQUEL AGUIRRE OLIVERAS

Per què escriure de països remots, podent escriure de llocs on he respirat, apamat, suat o trepitjat?